

אופיר, אח אהוב ויקר שלי,

רק מי שהכיר אותך באמת ידע איזו נשמה גדולה, רגישה וטובה שוכנת לה תחת מעטה הקשיחות של איש ביטחון. תמיד היית בכוננות, מוודא שתוכל לעזור לכל אחד, עם כל צרה שתגיע: האקדח צמוד לג'ינס מאחור, הפיבר, הפאז' השחור הנצחי שבתוכו עזרים מצילי חיים - אבל אותך אי אפשר היה להציל...

אני קראתי לך אופיר אבל אתה תמיד קראת לי בכל מיני שמות חיבה מוזרים: צלצלה...ת, גמנען כתוצה, צנדי צצהה... ולכל אחד מהם היה פירוש, לא תמיד הבנתי אותו אבל התרגלתי.

"אחותי, אני צריך להתיעץ איתך". תמיד שיתפת אותי בדברים שהטרידו אותך ולא נתנו לך מנוח וכשאני התמודדתי עם מכשולים ואתגרים בחיים, ידעתי שתמיד תהיה הגב שלי, ואכן, לא פעם ולא פעמיים, הוכחת זאת ותמכת בי בשעות משבר.

ביום שישי בצהריים, ערב נסיעתך, התקשרת אליי שלוש פעמים ואני לא ענית. ישנתי, דבר נדיר, ואחר כך היו לי נקיפות מצפון. אולי רצית להתייעץ ולספר לי בפעם האחרונה דבר. לא הייתי שם, חזרתי אלייך רק בערב, אבל אז אתה לא ענית.

הנסיעה הטרידה אותך וגם אותי, אני יודעת ושיתפת אותי בזה, אבל ביום שבת הנורא בבוקר, בדרכך לארץ הארורה, התקשרת אלי בפעם האחרונה להיפרד. היית רגוע כי אמא ואבא שומרים על היקר לך מכל, סגרת כל פינה בעבודה לקראת הבחירות ובבית על מנת שיהיה להורים, נעים ונוח והשארת רשימה מדויקת לפרטי פרטים. לי אמרת שהשארת "רק שתי מגבות בכביסה" והיה נדמה שאתה שמח ורגוע.

באותו היום באמצע הלילה צלצל הטלפון ולא נתן שום סיכוי לתקווה... את הלילה הארוך הזה לא אשכח לעולם.

אופיר, אהבתי אותך אהבת נפש וידעתי בדיוק מה אתה מרגיש רק מלהתבונן לך בעיניים. ידעתי מתי אתה שמח, עצוב, מוטרד. היו לנו הרבה שיחות על החיים, אתה בעיקר שיתפת ואני הקשבתי. אהבת לשמוע את דעתי ולקבל את עצתי, לדייק לפרטי פרטים ולחקור לעומק של עניין.

אני רואה אותך לנגד עיניי מבקש סליחה... סליחה... לא התכוונתי, לא רציתי, אני מצטער. סליחה יולי, סליחה יובל עדי ודן אהובי ליבי, סליחה אבא ואמא, סליחה אסף וצאלה. אני אוהב אתכם ולא רציתי להכאיב לכם. הלב שלי שבור וכל הגוף כואב ממחשבות עלייך ועל כל אהוביך שהשארת כאן מאחור. אתה כל כך תחסר לנו ואנחנו נתגעגע. אני מבטיחה לך שאסף ואני נשמור על כולם ונלמד לחיות עם הכאב הזה בשלום. זיכרונותיך נצרכים בלבי ואשא אותם איתי כקנקוע שנטמע בי...

כך כתבתי לך ביום הלוחייתך ולא ידעתי עוד מה מחכה לנו... שלושה וחצי חודשים עברו מאז והזמן אינו מרפא דבר, רק מחדד את האמת ומטיח אותה בפנים, המחסור מתעצם והחלל גדול. והכעס, הוא הכעס... מסביב העולם נראה כרגיל, כאילו כלום לא קרה, כאילו לא נעלמת. אבל זה רק כאילו...

הייתה לך ילדות ירושלמית קסומה, היית ילד שובב, הרפתקן, חכם ומבריק שקרא בשעות הפנאי שלו כרכים של האנציקלופדיה העברית. בנעוריך היו לך תלתלים ארוכים ויפים שהיו לסימן ההיכר שלך, אהבת מכוניות, אופנועים, מוזיקה, ניגנת בגיטרה בס וגם הקמת להקה, "זיתים שחורים" קראו לה.

בצבא היית בקורס טייס, לוחם ומפקד בגולני, קצין רפואה וסא"ל במילואים. אני זכיתי לשרת איתך באותה יחידה ברמאללה, וקיבלתי ממך יחס מיוחד ופינוקים במרפאה שהייתה הממלכה שלך. רכשת השכלה גבוהה: טכנאי מוסמך לאלקטרוניקה ומחשבים, בוגר תואר שני ועברת אין ספור קורסים והשתלמויות מקצועיות. נשאת אישה יפהפייה וטובת לב, בנייתם בית והיית אבא מסור ומדהים ליובל, עדי ודן אהובי נפשך. ב-20 השנים האחרונות עבדת בעיריית ירושלים, התפתחת והתקדמת בתפקידך והיית מנהל המחלקה למוסדות חינוך באגף חירום ובטחון.

הצטיינת לאורך כל מסע חיך בזכות חכמתך, הסדר והארגון המופתי שלך, הנחישות וההתמדה, הרצינות, האחריות וכל זה בשילוב של קלילות ילדותית, חוש הומור מיוחד וצניעות - בהחלט יש לך על מה להיות גאה בהישגיך.

היית יפה תואר, חתיך, נראה הרבה יותר צעיר מגילך ובימים אלו היינו אמורים לחגוג לך 52 חורפים אבל אתה איננו... בעצם לא ממש איננו, כי מאז שעזבת אתה ממש גר בתוכי, הולך איתי לכל מקום. אתה איתי בביתי ובבית של אמא ואבא, במרפסת, במטבח, בחדר הישן שלך, אפילו ביקרת אותי בחלום בו שמעתי את קולך. התעוררתי כי זה היה כל כך מוחשי. היתה גם פעם שבה נסעת איתי ברכבת, ממש ראיתי אותך יושב מולי. אני מתגעגעת למבט שלך, לשיחות בינינו מבלי שאף אחד מפריע, לזיכרונות איתך, להומור ולצחוק שלך, לקול שלך. מתגעגעת אלייך.

לנצח אחי
אזכור אותך תמיד!
ונפגש בסוף אתה יודע...

אוהבת לעד, אחותך צאלה